

## המפגש נמצא את הרכת הנותן מתיר אסורים, מאיפה הית סוהר אנחנו מהקסים להיחלף כל בוקר? לאן אנחנו רוצים לצאת מאנו? ואיך אפשר להסתחרר עם מאסר ההרצל, חוסר האנונה ומחשבות על קטנות?

**הצעה לפתיחה:** איזה דברים תוקעים אותנו בחיים? מה בתי הכלא שלנו? זה יכול להיות איזור הנוחות, כמו הרגל לא רצוי. אפשר לפתח דיון על כח הבחירה (הקשור לברכת הנותן לשכוי בינה) ועל היכולת שלנו להשתנות.

**מה שנראה:** ברכת מתיר אסורים, היא עוד קומה של פיתוח הרגישות שלנו להכיר תודה. מעל לכך, בעצם המציאות של השינה, בה אנו אסורים, מתגלה שעיקר האדם הוא בתנועתו. ויש תשוקה נצחית להתקדמות, השאלה לאן אנחנו לוקחים את זה.

**1.** נקודה מעניינת שמחדדת את נושא הכרת הטוב, טמון בכך שמי שמברך ברכת זוקף כפופים קודם מתיר אסורים, לא יכול לברכה טוב, היות וכבר כלל אותה.

**2.** אנו אומרים לא מעט פעמים ביום "מתיר אסורים", תואר שאנו נותנים לה' יתברך, פועל בנו, ובעצם מחבר אותנו אל המידה הזאת. זה מתבטא בעצם השגחת ה' על כל המציאות, כפי שאפשר למצוא בדי שיח בין פוטיפר ליוסף.

**3.** כשחסר לנו דבר-מה אנו מכירים בו. אדם שנמצא בבידוד, מכיר בערך של התנועה (ובעצם בתנועה שקשורה לבחירה, הרי מהו בית כלא אם לא מניעת רצון). הרב קוק בעולת ראייה מציון שהתשוקה של הנפש היא תמיד להיות בתנועה. כשאנו חסרים אותה, אנו מכירים בערכה. הגשמיות כעת עוד חוסמת לעתיד לבוא היא תהיה כלי לרוחניות.

**4.** יש לנו לא מעט מאסרים בחיים. אחד מהם הוא היצר הרע. שאילולא ה' עוזרו אין לאדם כוח להתמודד מולו. התחדשות היא לכל הבריאה, גם ליצר הרע, וממילא בכל בוקר אנחנו מקבלים את הכח (נראה זאת בברכת אוזר ישראל בגבורה). עוד מאסר נפוץ הוא ההרגל. ישנו מחקר על כך שלא מעט דברים אנו עושים בהרגל. המח מבכר את המציאות הזאת, כך יכול להיות בעירנות מתמדת בלי להתעייף. עלינו להתרגל בדברים טובים.

**5.** מעל כל אלה, טמון בעצם המלים "מתיר", התנועה שלנו לחופש ולחירות אמיתית. לא צריך להיחלץ, להשתחרר, רק להתיר. מותרים לכם. לשחרר את הלפיתה שלנו בעולם הזה. בעצם אני עבדך - פתחת למוסרי.

